

gere eksempler på, at NATO har anvendt militær magt ud over selvforsvar uden et eksplicit FN-mandat?»

Det burde ikke være svært at svare på, men Udenrigsministeriet har altså indtil videre valgt ikke at svare på det, og det er selvfølgelig, fordi der er en ændring af linjen.

Jeg har her en avisartikel fra Politiken den 5. januar 1995. Det var dengang, vi diskuterede krigen i Bosnien, som jo i 1995 var virkelig alvorlig. Den humanitære katastrofe på det tidspunkt i form af dræbte og nødlidende var større, end den er i Kosovo i dag, og Politiken havde foreslået, at man skulle lave en militær intervention.

Udenrigsministeren lavede et modindlæg under overskriften: »Politiken tager fejl«, hvor han kom ind på spørgsmålet om FN-mandatet, og jeg vil godt citere fra de linjer, som udenrigsministeren så ganske rigtigt skrev dengang. Han skrev nemlig: »I givet fald skulle en sådan krigsførelse besluttes af FN's Sikkerhedsråd, og en sådan beslutning ville aldrig kunne træffes«. I parentes kan man sige, at det minder meget om den nuværende situation. Og så fortsætter udenrigsministeren: »At gennemføre en militær aktion f.eks. af NATO uden vedtagelse i FN's Sikkerhedsråd ville være helt ude af takt med, hvad Danmark kunne acceptere.«

En vedtagelse i FN's Sikkerhedsråd. Det var det klare krav fra De Radikale i 1995 i forhold til Bosnien, hvor situationen var betydelig alvorligere, end den er i dag i Kosovo. Hvad er baggrunden for, at man har ændret holdning?

Vi kommer tilbage til det i den generelle debat. Den forklaring, jeg har, den eneste forklaring, jeg kan finde, er, at man har accepteret at spille med en skjult dagsorden, som ikke handler om nødhjælp, men som handler om noget helt andet.

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen): Til hr. Søndergaard vil jeg sige, at vi kommer tilbage til det i den generelle debat. Nu drejer det sig foreløbig om ændringsforslagene.

Jeg synes, hr. Villy Søvndal var på vej ind i noget fuldstændig historieforsknings i omtalen af det tidligere mandat, der blev givet i Irakkrisen. Hvad var det, der her skete? Det var, at dette Folketing gav sin tilslutning til, at Danmark kunne bidrage med et Herculesfly. Hvad skete der efterfølgende? Der skete det, at FN's generalsekretær med den beslutning i

lommen kunne forhandle sig frem til en løsning på Irakkrisen, som blev en stor sejr for FN's generalsekretær.

Jeg vil henvise hr. Villy Søvndal til at studere, hvad FN's generalsekretær sagde ved den lejlighed. Han sagde, at hvis der ikke havde været stater, der havde været villige til også at stille en troværdig militær trussel op, havde dette aldrig kunnet lade sig gøre.

Hvad der startede med en mandatgivning på et efter mit og regeringens skøn helt tilstrækkeligt grundlag, endte faktisk med at være en sejr for FN og FN's generalsekretær, og jeg synes derfor, det hører med, og ikke bare den, synes jeg, helt overfladiske og i øvrigt alt for voldsomme sprogbrug, som hr. Villy Søvndal brugte om det mandat, der blev givet til Irak.

(Kort bemærkning).

Peter Skaarup (DF):

Der kan være mange meninger om, hvorvidt vi skal sende styrker af sted i denne situation. Regeringen mener, at vi skal. Dansk Folkeparti mener, at vi ikke skal. Men det, som regeringen i hvert fald skylder os, er at give nogle ordentlige svar på de spørgsmål, der bliver stillet, og hvis ikke man gør det på den ene måde, må man gøre det her i dag på den anden måde, sådan at Folketinget har nogle rimelige antydninger af, hvad der ligger bag de forskellige ting, der ligger i denne aktion.

Jeg kan give nogle eksempler på, hvor dårlige svar udvalget desværre har fået. Vi har spurgt til de aktiviteter, der eventuelt kunne komme i Danmark på baggrund af et eventuelt angreb fra dansk side. Er der nogle serbere eller kosovoalbaniere, der vil være aktive og forsøge angreb mod danske institutioner? Her henviser ministeren til Justitsministeriet; man skal spørge dér.

Men klart er det jo, at når man spørger sent om natten, kan man ikke få de svar fra justitsministeren, før denne debat er overstået, og dermed har vi ikke nogen som helst mulighed for at træffe en saglig afgørelse.

Derfor er det mit spørgsmål til regeringen, om man ikke mener, det er et problem for folkestyret – hvilket man selv har været enig i på konferencen i sidste uge – at vi ikke har haft en seriøs behandling af det her, fordi vi ikke har haft en reel mulighed for at få svar på de spørgsmål, vi har stillet.